

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie
3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4

Telefon 1414 i 156 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA

placi się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr.
Na pierwszej stronie 80 groszy

Nr. 70

Katowice, czwartek 24-go marca 1932 r.

Rok 31

Polski wniosek o rozbrojeniu moralnem.

W pracach konferencji rozbrojeniowej w Genewie następuje dłuższa przerwa. Rozjechali się prezesi delegacji dopiero dnia 11 kwietnia przewidywane jest wznowienie prac najważniejszych komisji — politycznej i głównej.

Z przebiegu prac dotychczasowych wynika jasno, że inicjatywa polska — wniosek o rozbrojeniu moralnem — była trafna i w dotychczasowej pracy konferencji rozbrojeniowej odegrała rolę poważną. Wniosek polski był dyskretnym, ale mocnym udejeniem w stół konferencyjny, na skutek którego dźwiękły nożyce... Właściwie odezwały się dwie pary nożyc: niemiecka i sowiecka. Tylko pierwsza odezwała się... milczeniem.

Przedstawiciel Niemiec — ambasador Nadolny głosował przeciwko odstąpieniu wniosku polskiego do komisji specjalnej. Ale głosowania swego ani słowkiem nie usprawiedliwił. Milczenie jego miało zresztą dostatecznie głośną wymowę. Zwłaszcza dla nas, dla Polaków. Przecież właśnie w chwili, gdy ambasador Nadolny milczał w Genewie, w całym Niemczech krzyczały afisze, reklamujące „romans” Hansa Nitrema, które alarmowały o inwazji polskiej do Prus Wschodnich. W tym samym czasie Landrat Cichorius z Elbląga rozsyłał zaproszenia na antypolski zjazd, który ma się odbyć w szacie Zielonych Świąt. Landrat Cichorius tak się rozpędził w swym zapale „patriotycznym”, że wysłał zaproszenie nawet do Tarnowskich Gór na Polskim Górnym Śląsku.

Głośnym na cały świat komentarzem do milczenia ambasadora Nadolnego były wybory na prezydenta w Niemczech i 12 milionów głosów, które padły na Hitlera; są to głosy tych obywateli niemieckich, którzy uważają, że nawet marszałek Hindenburg jest niedostatecznie „uzbrojony moralnie” dla ich warunkowych wymogów. Odezwały się wtedy nożyce niemieckie, chociaż milczał ambasador Nadolny. Świat cały rozumie dzisiaj doskonale, jaką wartość mają „rozbrojeniowe” oświadczenia przedstawicieli Niemiec.

W głosowaniu przeciwko wnioskowi polskiemu ambasadorowi Nadolnemu sekundował przedstawiciel Rosji sowieckiej Litwinow. Uważał nawet za stosowne umotywić swe głosowanie. Wyraził obawę, że wniosek polski przeszkodzi „realnemu” traktowaniu rozbrojenia. Należy przypuszczać, że wystąpienie Litwinowa podyktowane było raczej względami kurtuazji w stosunku do sojusznika z Rapallo, aniżeli realnym względami politycznymi. Rosja sowiecka jest dzisiaj w tej sytuacji, że nikt jej nie posadza o cele napastliwe — dziś i w przyszłości najbliższej. Z drugiej zaś strony, struktura tego państwa jest tego rodzaju, że armja czerwona może zawsze wystąpić w roli narzędzia „międzynarodówki”, bynajmniej zaś — nie armji

Irlandia dąży do oderwania się od Imperjum Brytyjskiego.

London. Rząd Wielkiej Brytanji otrzymał oficjalne pismo od rządu irlandzkiego zawiadomieniem o projekcie zniesienia przysięgi na wierność koronie oraz o wstrzymaniu spłat rocznych w wysokości trzech milionów funtów. Dzisiejsza prasa angielska żywo komentuje tę wiadomość, nie szczędząc uszczypliwych uwag pod adresem de Valera i innych członków nowego rządu w Irlandji.

W międzynarodowych kołach utrzymują, iż rząd angielski w żadnym razie nie zgodzi się na złamanie traktatu angielsko-irlandzkiego. Minister dominiów Thomas wygłosił wczoraj deklarację stwierdzającą, że podpisane traktaty pozostają nadal w mocy, a złamanie ich przez Irlandję może pociągnąć za sobą fatalne następstwa.

„Daily Telegraph” stwierdza, iż po zniesieniu przysięgi na wierność, Irlandja znajdzie się poza nawiasem imperjum

Brytyjskiego, wskutek czego nie będzie mogła uczestniczyć w tegorocznej konferencji dominiów w Ottawie. Pociągnie to za sobą zniesienie przywilejów celnych oraz nałożenie wysokich ceł na towary irlandzkie. Wobec takich perspektyw mężowie stanu Irlandji powinni zastanowić się przed dalszemi posunięciami.

„Times” i „Daily Herald” piszą, iż de Valera będzie dążył w obecnym sporze do skierowania zatargu przed trybunał międzynarodowy w Hadze.

W dniu dzisiejszym odbędzie się posiedzenie gabinetu ministrów Wielkiej Brytanji poświęcone omówieniu zatargu anglo-irlandzkiego.

Skrytobójczy mord terrorystów ukraińskich.

Lwów. Miasto nasze zaalarmowane zostało onegdaj wieścią, że zamordowany został skrytobójczo komisarz policji, Emiljan Czechowski, który zajmował stanowisko kierownika brygady politycznej wydziału śledczego.

Jak zeznają przechodnie, którzy tak samo, jak i komisarz Czechowski, dążyli do pracy (morderstwo dokonane zostało między 8.30 a 9 rano), zabójca podszedł zupełnie blisko do komisarza Czechowskiego i strzelił do niego raz tylko. Strzał był tak celny, iż komisarz Czechowski padł na ziemię nieżywy. Natychmiast na miejsce zbrodni przybyli przedstawiciele urzędu śledczego i policji, a wkrótce po nich przybył rów-

nież sędzia śledczy; p. Kulczycki, który zaraz rozpoczął śledztwo.

Komisarz Czechowski od kilku już lat pracował w policji politycznej, przy czem specjalnym jego działem były sprawy ruskich terrorystów i komunistycznych. Zapewne na skutek tej działalności przystano mu równo na dwa tygodnie przed morderstwem wyrok śmierci, który właśnie został wykonany.

Policja prowadzi bardzo energiczne dochodzenie. W mieście dokonano szeregu rewizyj i aresztowań, jest więc nadzieja, że mordercy znajdą się w ręku sprawiedliwości. M. in. aresztowano b. posta Undo, Makaruszka.

Delegaci miast polskich na międzynarodowym zjeździe w Londynie

będą mogli przemawiać po polsku.

Warszawa. Ministerstwo spraw wewnętrznych rozesłało do prezydentów wszystkich miast Polski, liczących ponad 20 tysięcy mieszkańców zażalenie, aby w miarę posiadania odpowiednich funduszy, wysłały delegacje na międzynarodowy zjazd Związku miast, który odbędzie się w Londynie w dniach 23—25 maja r. b.

Dążenie do dużego udziału delega-

cyj polskich w zjeździe podyktowane jest ważną okolicznością, że język polski uznano jako jeden z urzędowych, dozwolonych z trybuny mówców zjazdu

Koszt wyjazdu i uczestnictwo w zjeździe wyniesie około 2300 złotych od osoby. Czy wiele miast będzie mogło sobie pozwolić na luksus wysłania delegacji — niewiadomo.

zaborczej, organu rządu sowieckiego. Zapas frazeologii, jaką posługuje się rząd sowiecki, jest przytem tak obfity, że niewiele chyba kosztowałoby trudu Litwinowa wystąpienie, w którymby wobec świata całego głośno i z emfazą stwierdził, że jest zwolennikiem nie tylko kompletnego i natychmiastowego rozbrojenia orężnego, ale również i moralnego.

Jeśli uczyni inaczej, narażając nawet na szwank logikę swego poprzedniego wystąpienia, uczynił to z pewnością ze względów lojalności w stosunku do swego przyjaciela niemieckiego. — Gdyby bowiem ambasador niemiecki sam jeden jedyny głosował przeciwko wnioskowi polskiemu, byłaby to demonstracja zanadto dla ambasadora upokarzająca.

W każdym razie stwierdzić należy, że dzięki trafnej inicjatywie polskiej, pierwszy okres konferencji rozbrojeniowej w Genewie zakończył się dużym sukcesem moralnym dla Polski i przygotował warunki, w których mogą być uchylone wszelkie możliwe niebezpieczeństwa, jakie mogłyby nam grozić na tym gruncie ze strony naszych „przyjaciół”.

Dyr. M. Szumlakowski w wywiadzie swym podkreślił słusznie, że wniosek polski o rozbrojeniu moralnem bynajmniej nie przeciwstawia się wnioskowi o rozbrojeniu materialnem, ani dąży do ich zastąpienia, jak to usiłowano wmiawiać z pewnej strony. Ale właśnie arcywystąpienie rozbrojenia moralnego jak to słusznie zaznaczył dyr. Szumlakowski,

„może ułatwić wszelkie prace międzynarodowe a zatem także — w dziedzinie rozbrojenia materialnego”.

Oczywiście, trudno przesądzać dzisiaj, jaki będzie wynik ostateczny inicjatywy polskiej. Zależy to od 60 państw które biorą udział w konferencji. „Należy się jednak spodziewać — zaznaczył słusznie minister Szumlakowski — że inicjatywa polska pozostawi trwałe ślady”. Nie tylko w pracach konferencji rozbrojeniowej — dodamy od siebie — ale i w umysłach ludzkich.

Nasz wniosek o rozbrojeniu moralnem odegrał w każdym razie rolę zwierciadła, w którym wyraźnie odbił się obraz za i przeciw-pokojujowych nastrojów poszczególnych państw.

A.

Straszliwe żniwo szalejącego żywiołu.

Nowy Jork. Według ostatnich wiadomości ze stanów, nawiedzonych przez cyklon, który szalał onegdaj w kilku stanach amerykańskich, liczba zabitych przewyższa 300 osób, a rannych zanotowano ponad 1200. Władze związkowe dokładają wszelkich starań, by przyjąć z pomocą ofiarom katastrofy.

Najtragiczniej przedstawia się sytuacja w Pläntersville, gdzie huragan zniszczył większość domów, a niektóre porwał w powietrze wraz z mieszkańcami i rzucił na odległość kilkunastu metrów. W miejscowej szkółce początkowej zginęło pod rumowiskami osiemnaścioro dzieci, zamieszkałych w internacie.

Szkody materialne są olbrzymie. Do okolic, nawiedzonych przez trąbę powietrzną, przybywają oddziały saperów oraz kolumny samochodowe, wiozące żywność, odzież, lekarstwa i opatrunki. Na wybrzeżu Nowej Anglii zatono wiele okrętów rybackich. W pobliżu Kalifornii, okręty, udające się w podróż, musiały powrócić do portów. Kontroptedowiec „Intchnield“, rzucony falą na krążownik, odniósł poważne uszkodzenia. Kilka parowców musiano przyholować do San Francisco.

Na tle tych tragicznych wypadków, nie brakowało epizodów wręcz niezwykłych. W Plantersville huragan zaskoczył w łaźni kilkadziesiąt osób, męż-

czyn i kobiet. Gdy gmach pod naporem wiatru zaczął trzeszczeć, kapiący się nago powyskakiwali z gmachu i rzucili się do ucieczki. Budynek został doszczętnie zniszczony.

Dotychczas brak wiadomości z mniejszych osad i wsi, z pośród których wiele przestało istnieć. Komunikacja kolejowa częściowo jest przywrócona, jednakże pociągi odchodzą bez rozkładu. W kilku miejscowościach trąba powietrzna zniszczyła mosty. Słupy telefoniczne i telegraficzne są poobalane. Urzędy pocz-

towe, przy wysyłaniu depech, posługują się motocyklami.

Według ostatnich obliczeń misji Czerwonego Krzyża ogólna lista zabitych i rannych wynosi 2775 osób. Trąba powietrzna nawiedziła stany: Alabama, Tennessee, Kentucky i południową Karolinę.

W mieście Montgomery motłoch ułiczny stał się panem sytuacji. Sklepy, banki a nawet mieszkania prywatne są obrabowane. Do miejscowości tych zdążają oddziały wojskowe.

Mandżurja święci swą niepodległość.

Obwołanie Mandżurji niepodległym państwem dało powód mieszkańcom stolicy nowego państwa — Mukden do radosnych manifestacji. — Obrazek nasz przedstawia fragment z tych uroczystości.

Protest przeciwko obniżce płac na kopalniach kruszcu.

Katowice. W związku z orzeczeniem komisji pojednawczo-rozjemczej z dnia 22 bm. w sprawie obniżki zarobków robotniczych w kopalniach kruszcu o 4 procent, zarząd główny Z. Z. Z. zgłosił do komisji pojednawczo-rozjemczej w Katowicach sprzeciw, uzasadniony jak następuje:

1) Zarobki robotników w kopalniach kruszcu orzeczeniem kom. pojedn. i rozjemczej w styczniu 1931 roku zostały obniżone o 6 procent wtenczas, kiedy w kopalniach węgla brunatnego nie było żadnej obniżki.

2) Robotnicy w kopalniach kruszcu pracują obecnie 7 miesięcy w roku, mając w dodatku podczas pracy świętówki od 3—5 i więcej w miesiącu i przez znikomą ilość dni, ich zarobek tak się obniżył, że na utrzymanie jednej osoby dziennie przypada 0,80 zł.

3) Robotnikom w kopalniach kruszcu przez obniżenie płac z powodu przeniesienia z wyższej grupy zarobkowej do niższej obniżono cały zarobek o 21 procent łącznie z obniżką 6 proc. w styczniu 1931 r.

Ostatnia kronika.

Odroczenie komisji pojednawczo - rozjemczej.

Katowice. Mająca się odbyć w sali posiedzeń pracodawców konferencja pojednawczo - rozjemcza w sprawie 25 procentowej obniżki płac została odroczone do czwartku, dnia 31 marca. (1)

Echa krwawych zająć w Bogucicach.

Katowice. Pod przewodnictwem wiceprezesa sądu dr. Radłowskiego rozpoczęła się w dniu wczorajszym rozprawa sądowa przeciwko 31 osobnikom (w ten cztery kobiety), którzy 17 czerwca roku ubiegłego urządzili demonstrację, skutkiem czego przyszło do ostrych zająć między funkcjonariuszami policji a demonstrantami. Jak wiadomo, w czasie walki został ciężko zraniony jeden z demonstrantów, niejaki Emanuel Dawid, który po przewiezieniu do szpitala — zmarł, ponadto rany postrzałowe otrzymali Winkler i Balla. Z powodu późniejszej godziny odroczone rozprawę do czwartku godziny 9 rano. Szczegółowe sprawozdanie podamy po ogłoszeniu w roku. (1)

Demonstracja bezrobotnych.

Świętochłowice. W środę, dnia 23 bm. w godzinach przedpołudniowych przed urzędem gminnym w Świętochłowicach zebrał się tłum ludzi, składający się z 1000 osób, który począł się awanturować. Zawezwano policję, która pałkami gumowymi rozproszyła demonstrantów. (1)

Sześć miesięcy za uszkodzenie figury.

Rybnik. Dnia 19 stycznia jacyś nieznanymi osobnikami potłukli figurę z wizerunkiem Matki Boskiej, która znajdowała się przy szosie Rybnik — Ligota Rybnicka. Po przeprowadzonych dochodzeniach wyszło na jaw, że sprawcami uszkodzenia figury byli dwaj bezrobotni: Ludwik Walina oraz Jan Czaplą, obaj z Rybnika. Na dzisiejszej rozprawie sąd po przesłuchaniu tak oskarżonych jak i świadków skazał Czaplę na 6 miesięcy więzienia, zaś drugiego oskarżonego uwolnił. (1)

Pastuch węgierski odziedziczył miljonowy spadek.

Budapeszt. Pewien pastuch państwowych domen w Mezohegyj odziedziczył po swoim wuju, zamieszkałym w Australji, spadek w wysokości 3 i pół miliona pengő.

Bestjalskie morderstwo w kościele.

Leningrad. „Krasnaja Gazieta“ donosi o bestjalskim morderstwie, popełnionym na osobie zakrystjana katolickiego w Leningradzie przy ul. Kiryłowskiej 19, Polaku Albinowskim. Trupa jego znaleziono w jednej z nisz zakrystji, okrytego 38 ranami, zadaniem nożem. Zabójstwo miało być popełnione na tle rabunkowym.

Książę i żebrak

POWIEŚĆ.

32) (Ciąg dalszy.)

— Nauczyciel gniewał się, że to było bardzo nieuważnie, niedbale zrobione i mówił, że mnie za to porządnie wybiję.

— Ciebie wybiję za to, że ja błędy porobiłem? — zawołał Tom tak zdziwiony, że o ostrożności wszelkiej zapomniał.

— Miłościwy pan zapomina, że kiedykolwiek nie odpowie wymaganiom nauczycieli, to ja za to jestem bity.

— A tak, zapomniałem. Masz mnie uczyć poza godzinami lekcji; kiedy więc nie umiem, nauczyciel myśli, że nie dopełniłem obowiązku.

— O miłościwy panie, co mówisz! Ja najniższy z sług twoich miałbym ciebie uczyć?

— Za cóż więc karzą cię? Rozwiąż mi tę zagadkę. Czy ja jestem szalony, czy ty? Mówże prędzej.

— Najlaskawszy królu, to przecież jest jasne i wyraźne! Niktby nie śmiał poświęcić osobę księcia Walji karcić lub bić; jeśli on zawinił, to ja karę od-

beram, to zupełnie sprawiedliwe i słuszne; to moja służba, z której żyję*).

Tom patrzył ze zdumieniem na mówiącego, potem pomyślał:

— To jeszcze dziwne, że nikogo nie najmują, kogoby za mnie czesali i ubierali? Gdyby tak robili, chętniebym w zamian wziął różgi i Bogu za tę zmianę podziękował. — Głośno zaś wyrzekł. — Czy już otrzymałeś karę, którą ci zagrożono?

— Nie, miłościwy panie. Dopiero dziś miałem dostać bicie może zatrzymują się z tem, uważając za niestosowne w czasie wielkiej żałoby obecnej. Nie wiem, ale osmieszyłem się przyjąć przypomnieć Waszej królewskiej mości, iż raczyłeś mi obiecać...

— Że pomówię z nauczycielem i uchronię cię od kary.

— A miłościwy pan przypomina to sobie?

— Jak widzisz, moja pamięć poprawia się. Uspokój się, plecy twoje wolne będą od razów... Już o to się postaram.

— Dzięki najserdeczniejsze, panie mój miłościwy! — zawołał chłopiec zg-

* Jeszcze Jakób I i Karol II mieli takich chłopców, których za nich bity.

nając kolano. — Może ja już i tak za wiele się odważyłem, a jednak...

Humphrey zawahał się, ale Tom zachęcił go, aby śmiało mówił dalej i zapewnił, że właśnie tak jest usposobiony, że chętnie coś dla niego uczyni.

— Pozwól mi więc, panie mój, wyrzucić, co mi ciężko leży na sercu. Nie jesteś już księciem Walji, lecz królem i nikt nie śmiałyby się sprzeciwić twoim rozkazom. Zaprawdę na przyszłość nie zechcesz się męczyć nuząciami naukami, rzucisz twe książki w ogień i w przyjemniejszy sposób czas będziesz przepędzał. Wtenczas jestem zgubiony, a ze mną moje osierocone siostry.

— Zgubiony? Dlaczego, proszę cię?

— Moje piecy dają mi chleb, najlaskawszy mój władco. Gdy one nie będą bite, na głód będą skazane. Skoro porzucisz twe książki w ogień i w zarzucisz nauki, miłościwy panie, to jam już zbyt ciężki do wiedzy nie potrzebuję już chłopca do bicia. O nie odpędzaj mnie!

Zmartwienie jego wzruszyło Toma głęboko. Z iscie królewską wspaniałością zawołał:

— Uspokój się, biedny chłopcze, twój urząd pozostanie ci na zawsze i przejdzie na twoich potomków. — Wy-

cągnął swój miecz, dotknął lekko płazem klingi pleców klęczącego i zawołał: — Wstań, Humphreyu Marlowie, dziedziczny i najwyższy zastępca w odbiorze razów za książąt królewskiego domu Anglii. Odpędz twe troski, ja się do książek znowu zabiorę i tak źle będę się uczył, że ci twą pensję w trójnasób powiększę, tak częstym będzie twoje urzędowanie.

— Dzięki za twą łaskę, szlachetny mój władco. Twoja królewska wspaniałością tomyślność przewyższa moje najśmielsze marzenia. Nie tylko ja sam, całe pokolenie Marlowów będzie szczęśliwym.

Tom miał tyle rozumu, iż zauważył, że ten chłopiec może mu być bardzo pożytecznym. Zachęcił Humphreya aby dalej o sobie opowiadał, czego tamtemu dwa razy nie trzeba było mówić, zwłaszcza iż zdawało mu się i cieszył się tem, że się przychylnie do usłuchał króla; tak chętnie Tom go słuchał, tak zdawał się przypominać sobie jasno te rozliczne drobne okoliczności i zdarzenia, razem przebyte, to w sali nauki, to w pokojach księcia, o których Humphrey rozpowiadał bez końca. Po godzinie tej pogadanki pozyskał wiele wiadomości, dla niego bardzo cennych, o zwyczajach dworu i osobach do niego należących.

Wielkie i święte dni.

Wielki Czwartek.

Gdy w ten święty dzień się zbudzisz, wspomnij na dwa słowa: Ostatnia Wieczerza i Góra Oliwna. Pamiętaj o nich przez cały dzień.

Ostatnia Wieczerza. Pan Jezus w Wielki Czwartek wieczorem spożył wedle zwyczaju starego zakonu z apostołami baranka wielkanocnego. Następnie umył im nogi wskazując przez to, jak powinni wzajemnie się miłować, pomagać i usługiwać sobie. (Na pamiątkę biskupi w tym dniu jeszcze dzisiaj obmywają nogi dwunastu starcom.) Następnie Pan Jezus zupełnie zamilkł. Zasiadł z apostołami znowu do stołu. Z twarzy Jego widać, że teraz stanie się coś wielkiego i nader ważnego. Pan Jezus wziął chleb w swe święte ręce, błogosławił, łamał i rzekł: „Oto jest Ciało moje”. Następnie błogosławił kielich z winem, mówiąc: „Oto krew moja”, i podał apostołom, dodając jeszcze słowa: „Czyńcie to na moją pamiątkę”. Apostołowie spożywali Najśw. Ciało i Krew P. Jezusa pod postacią chleba i wina, przyjęli więc pierwszą Komunię św., w wielkim skupieniu i uradowani, że Boski Mistrz dał im władzę przemieniania chleba i wina w Najśw. Jego Ciało i Krew i podawania Komunii św. wszystkim wiernym. Przypominając sobie tę świętą chwilę, pytaj się, drogi czytelniku: Jaki jest twój stosunek do Pana Jezusa w Najśw. Sakramencie? Czy serce twe bije żywiej i radośniej, gdy widzisz kościół pożyłszy, że tam w kościele czeka na ciebie Pan Jezus? Czy serce twe raduje się gdy jesteś na Mszy św. i Pan Jezus pod postacią chleba i wina za nas się ofiaruje? Czy często w świętym skupieniu przyjmujesz P. Jezusa w Komunii św.?

Zarazem zapamiętaj sobie to drugie słowo:

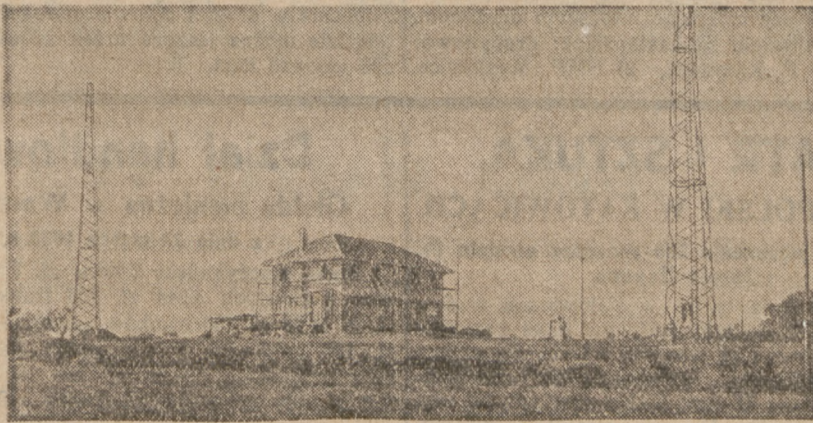
Góra Oliwna. Po ostatniej wieczerzy P. Jezus poszedł z apostołami na Górę Oliwną. Tu widząc w duchu swą okropną mękę i śmierć, krwawym potem się pocił. Tu Judasz zdradził P. Jezusa. Zastanów się więc, czy i ty nie zranieś bardzo często serca P. Jezusa przez swą lekkomyślność i obojętność?

Pamiętaj o Ostatniej Wieczerzy i Górze Oliwnej, idź we Wielki Czwartek na Mszę św. W kościele panuje z początku nastrój radosny. Kapłan, wspominając wielką i świętą chwilę ustanowienia

Najśw. Sakramentu, idzie do ołtarza w białym ornacie, wyobrażającym radość. We Mszy św. śpiewa radosne „Gloria — Chwała Bogu na wysokości”. Wszystkie dzwony dzwonią. Lecz następnie już przejawia się smutek w Mszy św. Jest mowa o Judaszu, o strasznej zdradzie. Radość zostaje przygłuszona smutkiem nad okropną zbrodnią judaszową. Przy przeistoczeniu kapłan 3 duże hostje przemienia w Najśw. Ciało i Krew Pana Jezusa. Jedną spożywa przy Komunii św., drugą przechowuje na Wielki Piątek, w którym to dniu nie ma Mszy św., a trzecia jest przeznaczona do wystawienia w Grobie świętym. Obie te hostje św. przechowuje się w kaplicy lub bocznym ołtarzu, wyobrażającym ciemnicę, do której Pan Jezus został wtrącony.

Po Mszy św. ołtarze zostają pozbawione wszelkich ozdób, mianowicie białych obrusów. W kościele panuje teraz głęboki smutek. Przed oczyma naszymi stoi teraz Pan Jezus, obdarty przed ukrzyżowaniem z szat swoich. Do głębi wzruszony opuścisz, drogi czytelniku, kościół; bo za twoje grzechy Pan Jezus cierpiał i umierał. Lecz ze smutkiem twoim niech będzie połączona radość z ustanowienia Najśw. Sakramentu. — Przez cały dzień niech w sercu twym panuje ta święta radość, połączona z smutkiem i żalem za grzechy twoje, które były przyczyną bolesnej męki Pana Jezusa. A gdy wieczorem idziesz na spoczynek, niech serce twoje będzie przejęte głębokim smutkiem i szczerą skruchą, bo gdy się przebudzisz już będzie Wielki Piątek.

Radjo — narodów.

W Genewie do usług Ligi Narodów wykończono ostatnio stację radiową. Dzięki niej Liga narodów mogła bezpośrednio w krótkiej drodze otrzymywać wieści z Dalekiego Wschodu czy to od przedstawicieli państw europejskich, czy też od rządów walczących państw.

Wybory do rady zakładowej

w zakładach leśnych w Koszęcinie za pół litra wódki.

Rady zakładowej zakładów leśnych w Koszęcinie nie wybierano, jak to winno nastąpić każdego roku, lecz zebrało się kilkunastu robotników, sługosów, p. leśnych i gajowych na zwołane zebranie do jednej z miejscowości i tam potwierdziło, że stara rada zakładowa ma nadal spełniać swe obowiązki.

Większa część robotników zaprotestowała przeciwko takiemu systemowi wyboru rady zakładowej, tem więcej, że przewodniczący tej rady już nie pracuje w tych lasach, natomiast pobiera deputat, jak łaki i t. d. Związek Robotn. Rol. i Leśnych Z. Z. P. zwrócił się w tej sprawie do inspektora pracy w Król. Hucie, który wyznaczył konferencję u siebie w tej sprawie.

W niedzielę, dnia 13 bm. zwołano przez pp. leśnych i gajowych zebranie robotników do Brzuska, których mała liczba się tylko stawiała pod przewodnic-

tstwem jednego pisarka z biur leśnego, który wywoływał każdego robotnika z kolei i zapytywał, czy godzi się na starą radę. Każdy robotnik odpowiadał tak, bojąc się redukcji, którą grozono robotnikom.

Gdy wszystkich obecnych w lokalu w ten sposób wywołano, przewodniczący rady powiedział: Ja jestem tym, co więcej potrafi zrobić, niż organizacja Z. Z. P. i rozkazał wydać wódkę, którą dzieląc się z robotnikami, mówił, że tak się radę zakładową wybiera, a nie przez jakieś tajne głosowanie.

My robotnicy leśni zakładamy protest przeciwko takim wyborom, które stoją w kolizji z przepisami ustawy o radach zakładowych. Zwracamy się do związku, jak i do p. inspektora pracy o wydanie polecenia przeprowadzenia nowych wyborów do rady. (w)

Prosta dziewczyna z ludu przywróciła wiarę wielkiemu grzesznikowi.

„Osservatore Romano” poświęcił ostatnio wiele miejsca szczególnie nawrócenia się głośnego w swoim czasie ateistycznego pisarza Jana Papiniego, którego utwory, pełne bluźnierstw i jadu zapieślały półki wielu księgarń we Włoszech i zagranicą.

Niepojęte są drogi Boskie! Dla nawrócenia wielkich grzeszników wyznacza Opatrzność częstokroć maluczkich. Tak było również z Papinim.

Giovanni Papini pojął za małżonkę prostą dziewczynę z ludu. Serca ich rozumiały się, pomiędzy duszami jednak była głęboka przepaść: z jednej strony głęboka prosta wiara, z drugiej bezwzględny ateizm. W przededniu ślubu ta prosta dziewczyna zażądała od swego przyszłego męża obietnicy, że sama jak również ich dzieci żyć będą mogły bez przeszkód w wierze katolickiej. Żądanie to było warunkiem zjednoczenia

się z Papinim węzłem małżeńskim. Kochając swą małżonkę Papini zgodził się na ten warunek, zastanowiło go to jednak i głębokie wywarło wrażenie. Jakto, więc wiara jest silniejszą od nadziei na życie dodatnie i bez trosk zwłaszcza po okresie ciężkiej pracy, jak właśnie u jego narzeczonej? Ten moment był chwilą przełomową. Odtąd Papini zaczął się zastanawiać nad religią. On co z taką — zdawało mu się — łatwością umiał zrywać zasłony myśli, natknął się teraz na nieprzeniknącą mgłę. Począł wątpić w swoje dotychczasowe ideały, w potęgę swego Ja. A z tej wątpliwości zrodziła się wiara. Wtedy znikła z serca jego wszelka wątpliwość, znalazł prawdę!

Od dziesięciu lat jest już pisarzem katolickim i świat czyta jego świetne dzieła: „Historja Chrystusa”, „Św. Augustyn”, „Gog” i inne.

Drobiazgi.

× **Kino na dworcu kolejowym w Paryżu.** W tych dniach na dworcu kolejowym w Paryżu otwarty został kinoteatr, obliczony na 250 wygodnych miejsc. Z tego kina mają korzystać bezpłatnie pasażerowie z wykupionymi biletami kolejowymi. W ten sposób zarząd kolei stara się skrócić podróżnym przykrość czekania na pociągi.

× **Roczna produkcja światła obuwia** wynosi około 900 milionów par. Ponieważ ziemia zamieszkała jest przez miliard 900 milionów ludzi, z których każdy jedną przynajmniej parę obuwia zużywa rocznie, przeto wynika z tego, iż blisko miliard ludzi chodzi boso.

× **Retransmisje nabożeństw przez radio.** W państwie watykańskim, w kościele śś. Piotra i Pawła zainstalowano nowe aparaty mikrofonowe, które umożliwiają retransmisję przez radio wszystkich mszy i nabożeństw odprawianych w kościele.

Humor.

Nie zaraził się.

Mały Zygmunt spóźnił się do szkoły. Nauczyciel podchodzi do niego i zapytuje:

— Dlaczego nie przyszedłeś na pierwszą lekcję?

— Bo dowiedziałem się, że siostra ma odrę?

— Tak? No, to zaraz, pakuj książki i jazda z powrotem do domu. Jeszcze kolegów pozarażasz. Przyjdiesz dopiero jak siostra wyzdrowieje.

Po trzech tygodniach zjawia się Zygmunt.

— No i co — zapytuje nauczyciel — nie zaraziłeś się?

— Nie. Przecież nie mogłem się zarazić.

— Dlaczego nie mogłeś?

— Bo moja siostra mieszka w Paryżu.

Coś musi być w puli...

Szymek Kinderblum przyszedł z wizytą do swojego dobrego znajomego Felka Rozenbauma.

Ponieważ obaj przyjaciele nie mieli sobie zbyt wiele do powiedzenia, przeto postanowili zagrać w pokera.

— Owszem — mówi Szymek — ale co będzie z pieniędzmi? Ja osobiście jestem bez gotówki.

— Ja też nie jestem Rotszyld. Ale wiesz co, mam pomysł. Kto przegra, dostanie po pysku od drugiego.

— Świetna myśl.

Kinderblum bierze talję kart i zaczyna tasować. Nagle partner zrywa się, podbiega do niego i wymierza mu potężny policzek.

Szymek zrywa się:

— Felek, zwarzowałeś?! Tak nie było umówione.

— Tak. Ale przecież coś musi być w puli...

Jan Jacobsen.

Znany zapaśnik duński J. Jakobsen zmarł nagie na udar mózgu.

Pod Skalą.

W miejscowości Św. Anna w pobliżu Antwerpii przesięgnięto imponującą budowę pod ręką Skalą dwóch tuneli przeznaczonych dla komunikacji pieszej i kolejowej. Powyżej widoczne są prace prowadzone około budowy jednego z tych tuneli.

Złóż datkę na fundusz bezrobocia na P. K. O. Nr. 307-795!

